

ΑΘΩΝΙΚΗ

ΙΣΧ
ΝΗΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2005 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 120

Πολιτεία

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Τό δῶρο τῆς ἐνανθρωπήσεως

Οἱ ἅγιες αὐτές ἡμέρες τῆς ἐπιφανείας τοῦ Θεοῦ, πού ἡ ἀγαθότης Του μᾶς ἐπιτρέπει καί ἐφέτος νά εορτάσουμε, δίδουν καί πάλι τήν εὐκαιρία νά καταπαύσουμε γιά λίγο ἀπό τίς κοσμικές μέριμνες καί νά ἐμβαθύνουμε στά ὕψιστα καί τιμιώτατα τῆς ζωῆς μας, αὐτά μόνο πού μποροῦν νά δικαιώσουν τήν ὕπαρξί μας, νά μᾶς δώσουν ἐλπίδα, χαρά καί δύναμι νά ἀγωνισθοῦμε γιά τήν ἐπιτέλεσι τοῦ ὑψηλοῦ προορισμοῦ μας.

Μᾶς ὑπενθυμίζουν λοιπόν οἱ ἅγιες αὐτές ἡμέρες, ὅτι ὁ Θεός μᾶς ἀγαπᾷ. Καί ἀπό ἀγάπη γιά μᾶς λαμβάνει δούλου μορφή, σαρκώνεται, πτωχεύει, νηπιάζει. Λαμβάνει μέ ἀνεκφραστη ταπεινώσι καί ἀπό ἀπεριγραπτή ἀγάπη γιά μᾶς ὅ,τι δέν εἶχε, τήν ἀνθρώπινη φύσι, γιά νά μᾶς μεταδώσῃ ὅ,τι δέν εἶχαμε, τήν θέωσι καί τήν αἰώνιο ζωή.

Ὅσες κι ἂν εἶναι οἱ πίκρες τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ἡ χαρά μας γιά τό δῶρο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ ἄς εἶναι πάντα ζωντανή μέσα μας, φῶς καί παρηγορία μας. Κι ἀκόμη, βλέπουμε τώρα καθαρότερα καί τήν ἰδική μας μεγάλη εὐθύνη νά ἀγωνισθοῦμε καί νά ἀξιοποιήσουμε τό δῶρο τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ.

Τί ἀπολογία ἀλήθεια θά δώσουμε στόν ἐνανθρωπήσαντα Κύριό μας πού ἐταπεινώσῃ τόν ἑαυτό Του μέχρι Σταυροῦ καί ταφῆς, ἂν δέν ἀγωνισθοῦμε μέ συνέπεια καί πόθο νά ἀποδυθοῦμε τόν παλαιό ἄνθρωπο καί νά ἐνδυθοῦμε τόν καινό ἄνθρωπο, δηλαδή τόν ἴδιο τόν Χριστό; Ἐκεῖνος ἔλαβε τήν ἰδική μας μορφή, γιά νά λάβουμε ἐμεῖς τήν ἰδική Του μορφή. Ἡ μορφή τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ταπεινώσι, ἡ ἀγάπη, ἡ φιλανθρωπία, ἡ ὑπομονή, ἡ συγχωρητικότητα, ἡ ἀγνόησι. Εἶναι ἄραγε ἡ πορεία μας στήν παρούσα ζωή πορεία μορφώσεώς μας κατά Χριστόν;

Ἄργα ἢ γρήγορα τό τέλος τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεώς μας θά ἔλθῃ γιά ὅλους μας. Τότε ὅλη ἡ γήϊνη ὕπαρξί μας θά κριθῇ, ἐάν καί κατά πόσον ἐλάβαμε τήν μορφή τοῦ ἐν Βηθλεέμ τεχθέντος Κυρίου Ἰησοῦ. Ἐάν καί ἐμεῖς ἀκολουθήσαμε τίς κατά τόν Ἅγιο Μάξιμο τόν ὁμολογητή πνευματικές ἐνηλικιώσεις τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἐάν κατακτήσαμε μέ τήν Χάρι Του μία πρός μία τίς ἅγιες ἀρετές Του καί ἔτσι ἐνηλικιωθήκαμε πνευματικά, φθάνοντας "εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ" (Εφεσ. 4, 13).

Ἀρχιμ. Γεωργίου

Καθηγουμένου Ι.Μ. Ὁσίου Γρηγορίου - Ἁγίου Ὁρος

ΓΕΡΟΝΤΩΝ

✘ Δέν πρέπει νά ἀξιούμε νά μᾶς δίδουν οἱ ἄλλοι ὅση ἀγάπη θέλομε ἐμεῖς, ἀλλά νά ἀρκοῦμεθα εἰς ὅσῃ ἐκεῖνοι ἡμποροῦν νά μᾶς δώσουν.

✘ Εἶναι ἀδύνατο νά κατάρτισθῃ ὁ ἄνθρωπος χωρίς θλίψι. Ἡ θλίψι εἶναι ἐκεῖνη πού ταπεινώνει τόν ἄνθρωπο, τόν ἀποσπᾷ ἀπό

τά ἐγκόσμια, φανερώνει τόν χαρακτήρα του, καθαρίζει τίς ἰδέες του καί τοῦ δίνει μεγαλεῖο, ἐφ' ὅσον τήν ὑπομένει.

† **Γέρων Ἰωήλ**

✘ Δέν εἶναι ὑπακοή νά κάμῃς αὐτό πού σέ ἐπρόσταξαν καί, ἀπό μέσα σου, νά ἔχῃς ἀντιρρήσεις. Ὑπακοή εἶναι νά ὑποτάξῃς τό φρόνημα τῆς ψυχῆς, γιά νά ἀπαλλαγῇς ἀπό τόν κακό ἑαυτό σου.

✘ Μή ζητᾷς εἰς τάς θλίψεις σου παράκλησιν ἀπό τοῦς ἄνθρώπους, διά νά παρακληθῆς ἀπό τόν Θεό.

✘ Ὁ ταπεινός, μῦριες φορές κι ἂν πέσῃ, πάλιν ἐγείρεται καί νίκη ἢ πτώσις λογίζεται.

† **Γέρων Ἰωσήφ**

✘ Πάνω ἀπ' ὅλα ταπεινοφροσύνη. Τό πιό δυνατό σατανικό ὄπλο εἶναι ὁ ἐγωῖσμός. Ἄν ἐγκατασταθῇ αὐτό τό πάθος στήν ψυχή σου, ὁ σατανᾶς πηγαίνει παράμερα, σέ ἀφήνει μέ τό πάθος τοῦ ἐγωῖσμοῦ καί γελαίει.

✘ Τί μεγάλο δῶρο ἔκανε ὁ Θεός στόν ἄνθρωπο! Τήν ἐλευθερία νά ἐπιλέγῃ μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ. Ὑπάρχει μία στενή ὁδός πού ὀδηγεῖ στόν παράδεισο καί μία εὐρύχωρη, πού ὀδηγεῖ στήν ἀπώλεια. Θέλεις σώζεσαι. Δέν θέλεις, δέν σώζεσαι.

† **Γέρων Διονύσιος**

✘ Διακονώντας καί ὄχι ἐξουσιάζοντας τόν ἀδελφό γινόμαστε ὅμοιοι μέ τόν Κύριο. Ὁ Χριστός ὑπέδειξε τήν ὁδὸν κατά τήν νύκτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου, ὅταν ἐπλυνε τα πόδια τῶν μαθητῶν Του.

✘ Εἶναι λανθασμένο νά ἀναμένουμε τήν τελειότητα ἐνός προσώπου. Πρωτίστως, γιατί ἐμεῖς οἱ ἴδιοι δέν ἔχουμε ὀρθή ἰδέα τί ἀκριβῶς εἶναι ἡ τελειότητα. Κι ὕστερα, γιατί ἡ τελειότητα εἶναι ἡ κατάστασι τῆς πλήρους ἐξομοιώσεως μέ τόν Θεό.

† **Γέρων Σωφρόνιος**

Ας μή γενώμεθα αγνώμονες εις τόν ευεργέτην μας, ἀλλ' ἄς τοῦ προσφέρωμεν ὅλοι, ὅλα τὰ κατὰ δύναμιν, δηλαδή πίστιν, ἐλπίδα, ἀγάπην, σωφροσύνην, ἐλεημοσύνην, φιλοξενίαν. Εἰς αὐτό δέν θά παύσω ποτέ νά σᾶς προτρέπω.

Ἄλλά τί εἶναι αὐτό; Σκεπτόμενοι νά προσέλθητε εἰς τήν φρικτήν καί Ἁγίαν Τράπεζαν καί τήν ἱεράν μυσταγωγίαν τῆς Θείας Εὐχαριστίας, κάμετε τοῦτο μέ φόβον καί τρόμον, μέ καθαράν συνειδήσιν, νηστείαν καί προσευχήν, χωρίς θορύβους καί λακτισμούς καί βιαίας ὠθήσεις τῶν πλησίων. Διότι τοῦτο ἀποτελεῖ μεγάλην ἀπερισκεψίαν καί οὐδόλως τυχαίαν περιφρόνησιν. Διά τοῦτο καί εἰς ὅσους συμπεριφέρονται ἔτσι ἐπέρχονται ποινά καί τιμωρία. Σκέψου, λοιπόν, ἄνθρωπε, ποίαν θυσίαν πρόκειται νά προσεγγίσης, εἰς ποῖον θυσιαστήριον πλησιάζεις καί ἐνθυμήσου ὅτι, ἐνῶ εἶσαι χῶμα καί στάχτη, μεταλαμβάνεις σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Καί ὅταν μέν προσκαλήσθε εἰς δεῖπνον ὑπό βασιλέως, συμμετέχετε μετά σεβασμοῦ, λαμβάνοντες ἐκ τῶν παρατιθεμένων φαγητῶν κοσμίως καί ἡσύχως. Ἐνῶ ὅταν σᾶς προσκαλῇ ὁ Θεός εἰς τήν Τράπεζάν Του καί σᾶς προσφέρῃ τόν Υἱόν Του, τήν στιγμήν κατὰ τήν ὁποίαν ἀγγελικαί δυνάμεις παρίστανται μετά φόβου καί τρόμου, τὰ Χερουβεὶμ καλύπτουν τὰ πρόσωπά των καί τὰ Σεραφεὶμ ψάλλουν ἔντρομα: "Ἄγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος", σύ, πές μου, φωνασκεῖς καί προξενεῖς θόρυβον ἐμπρός εἰς ἓνα τέτοιο πνευματικόν δεῖπνον; Δέν γνωρίζεις ὅτι τήν στιγμήν ἐκείνην ὀφείλεις νά γεμίσης τήν ψυχὴν σου μέ γαλήνην; Ὑπάρχει ἀνάγκη πολλῆς ἡσυχίας καί εἰρήνης ὄχι δέ θυμοῦ καί ταραχῆς. Διότι αὐτά κάμνουν ἀκάθαρτον τήν ψυχὴν πού προσέρχεται.

Ποία συγγνώμη, λοιπόν, θά ἤμποροῦσε νά ὑπάρξῃ δι' ἡμᾶς, ἐάν κατόπιν τόσων ἀμαρτημάτων μήτε τήν στιγμήν τῆς προσελεύσεως δέν καθαρῶμεθα ἐκ τῶν παραλόγων ἐκείνων παθῶν; Καί γενικῶς, τί πῶς ἀναγκαῖον ἀπό αὐτά πού προτίθενται εἰς τήν Ἁγίαν Τράπεζαν; Καί τί εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς ὠθεῖ νά σπεύδωμεν, ἀφοῦ ἐγκαταλείψωμεν αὐτό τό πνευματικόν; Μή, σᾶς παρακαλῶ καί σᾶς ἱκετεύω, μή ἐπισύρωμεν ἐναντίον μας τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Εἶναι φάρμακον σωτήριον διά τὰ τραύματά μας αὐτό πού εὑρίσκεται ἐνώπιόν μας, ἀστείρευτος πλοῦτος καί πρόξενος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἄς προσέλθωμεν, λοιπόν, μέ φόβον καί ἄς εὐχαριστήσωμεν τόν Θεόν, ἄς προσπέσωμεν Αὐτῷ, ἄς κλαύσωμεν μέ ὀδύνην δι' ὅλας τὰ

ἀνομίας μας καί ἄς προσευχηθῶμεν διά μακρῶν εἰς τόν Κύριον.

Ἄφοῦ διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐξαγισθῶμεν, βεβαίως μετά τῆς καταλλήλου προσοχῆς καί τάξεως, ἄς προσέλθωμεν ὡς νά προσευχόμεθα ἐνώπιον τοῦ βασιλέως τῶν οὐρανῶν. Καί ἀφοῦ δεχθῶμεν τήν ἀγνήν καί ἁγίαν Θεῖαν Εὐχαριστίαν, ἄς τήν ἀσπασθῶμεν, ἄς τήν ἐναγκαλισθῶμεν οἱ ὀφθαλμοί μας καί ἄς ἀναθερμάνωμεν τό λογικόν μας, εἰς τρόπον ὥστε ἡ συγκέντρωσις νά μή ἀποβῇ εἰς καταδίκην καί κατάκρισιν μας, ἀλλ' εἰς ψυχικὴν γαλήνην, εἰς ἀγάπην, εἰς ἀρετήν, εἰς συμφιλίωσιν μετά τοῦ Θεοῦ, εἰς σταθεράν εἰρήνην

καί ὑπόθεσιν ἀπειρῶν ἀγαθῶν, διά νά ἐξαγιασῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλά καί τοὺς πλησίον μας νά ὠφελήσωμεν.

Δι' αὐτά συνεχῶς ὁμιλῶ καί δέν θά παύσω νά ὁμιλῶ.

Διότι ποῖον τό ὄφελος, νά προστρέχετε ἀσκόπως ἐδῶ καί νά μή πληροφωρησθε κάτι τό χρήσιμον; Ποῖον τό κέρδος ἐάν διαρκῶς ὁμιλῶμεν περί εὐχαριστῶν πραγμάτων; Σύντομος, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἡ παρούσα ζωὴ, καί ἄς προσέξωμεν, ἄς ἐπαγρυπνήσωμεν

καί ἄς αὐτοσυγκεντρωθῶμεν ἐπιδεικνύοντες πρός πάντας τό γνήσιον ἐνδιαφέρον μας, γενόμενοι εὐσεβεῖς κατὰ πάντα. Καί εἴτε εἶναι ἀνάγκη νά ἀκροᾶσθε τὰ θεῖα λόγια, εἴτε νά προσεύχεσθε, εἴτε νά προσέρχεσθε εἰς τήν Θεῖαν Κοινωνίαν, εἴτε νά κάμνετε ὁ,τιδήποτε ἄλλο, ἄς γίνεται τοῦτο μέ φόβον καί τρόμον Θεοῦ, διά νά μή προκαλέσωμεν μέ τήν ἀδιαφορίαν μας τήν ὀργήν τοῦ Θεοῦ. Διότι λέγει: "Ἐπικατάρατος πᾶς ὁ ποιῶν τό ἔργον τοῦ Κυρίου ἀμελῶς" (Ἱερ. 48, 10). Ὁ θόρυβος καί ἡ ὀργή ἀποτελοῦν προσβολήν διά τήν Θεῖαν Κοινωνίαν. Καί

εἶναι μεγίστη περιφρόνησις νά προσφέρῃς μολυσμένον τόν ἑαυτό σου εἰς τόν Θεόν. Ἄκουσε τί λέγει διά τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ τοῦ εἵδους ὁ Ἀπόστολος: "Εἴ τις τόν ναόν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός" (Α' Κορ. 8, 17). Ἀντί, λοιπόν, νά ἐπιδιώκωμεν

τήν συμφιλίωσιν μή ἐξοργίζωμεν τόν Θεόν, ἀλλ' ἐπιδεικνύοντες κάθε προσοχήν καί σεμνότητα καί ψυχικὴν γαλήνην,

ἄς προσερχώμεθα μέ προσευχήν καί συντετριμμένην καρδίαν διά νά δυναθῶμεν διά τοῦ τρόπου αὐτοῦ νά ἐξιλεώσωμεν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καί νά ἀποκτήσωμεν τὰ ὑποσχεθέντα εἰς ἡμᾶς ἀγαθὰ διά τῆς χάριτος καί τῆς φιλανθρωπίας τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετά τοῦ ὁποίου εἰς τόν Πατέρα καί εἰς τό Ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει ἡ δοξολογία, ἡ δύναμις, ἡ τιμὴ τώρα καί πάντοτε καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου

Μετά

φόβου

Θεοῦ

προσέλθετε

Ἡ μεγάλη μου ἀγάπη ὁ Χριστός

Ἄς ἀκούσουμε τόν Σωτήρα μας Θεό, πού μέ σαφήνεια φωνάζει καί μᾶς λέγει: "Δέν ἦλθα διά νά καταδικάσω τόν κόσμον, ἀλλά διά νά σωθῇ ὁ κόσμος δι' Ἐμοῦ". (Ἰωάννης γ'. 17, ιβ'. 47). Καί, θέλοντας νά μᾶς δείξη τόν τρόπο τῆς σωτηρίας, μᾶς ἐξηγεῖ: "Ἐστειλεν ὁ Θεός τόν Υἱόν Του στόν κόσμον, διά νά μή χαθῇ ὁποῖος πιστεύει εἰς Αὐτόν, ἀλλά νά ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον" (Ἰωάννης γ'. 16).

Ἐκεῖνος, λοιπόν, πού τὰ πιστεύει αὐτά ἀπό τὰ βάθη τῆς καρδιάς του καί πού μαθαίνει ὅτι ὁ Χριστός δέν ἦλθε γιά νά τόν κρίνῃ, ἀλλά γιά νά τόν σώσῃ, πῶς εἶναι δυνατόν νά μή Τόν ἀγαπήσῃ μέ ὅλη τήν ψυχὴ του καί μέ ὅλη τὴ διάνοιά του (Ματθαῖος κβ'. 37); Καί μάλιστα, ὅταν ἀντιληφθῇ ὅτι δέν σώζεται οὔτε μέ τὰ καλά του ἔργα, οὔτε μέ τούς κόπους του, οὔτε μέ τούς ἰδρώτες του, ἀλλά μόνο μέ τὴν πίστι του σ' Αὐτόν (Ἐφεσίους β'. 8-9), πῶς μπορεῖ νά μή νοιώσῃ ἀγάπη γιά τόν Χριστό;

Ὁ Χριστός, ἔχοντας ἐπιθυμία νά σώσῃ καί σένα καί ὄλους τούς ἀνθρώπους, κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ στὴ γῆ. Μέ ὑπερφυσικό τρόπο ἔγινε ἡ σύλληψί Του στὴν κοιλία τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου (Λουκᾶς α'. 26-38). Αὐτός, πού βρίσκεται πῶς πάνω ἀπὸ τούς οὐρανοὺς, πού εἶναι ἴσος καί ὁμοούσιος μέ τὸν Πατέρα καί πού κρατᾷ μέ παντοδυναμία στὰ χέρια Του ὅλη τὴν κτίσι, καταδέχθηκε νά γίνῃ ἀνθρώπος (Ἐφεσίους δ'. 10, Ἑβραίους α'. 3). Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά γιά χάρι τῶν πιστῶν ὑπέφερε πολύ. Γεννήθηκε στό σπῆλαιο. Ἐάπλωσε στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων σάν ἓνας πάμπτωχος, ὁ Βασιλέας τῶν πάντων (Λουκᾶς β'. 1-21). Βαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννη στόν Ἰορδάνη (Ματθαῖος γ'. 13-17, Ἰωάννης α'. 19-34). Ἀντιμετώπισε τούς πειρασμοὺς τοῦ διαβόλου (Λουκᾶς δ'. 1-13). Ἐκανε

ἐξαιρετικά θαύματα (Μάρκος α'. 21-45, ε'. 1-43, στ'. 35-56) καί πολλοὶ Τόν ζήλευαν (Μάρκος ια'. 27, ι'. 27). Προδόθηκε ἀπὸ ἓνα μαθητὴ Του, τὸν Ἰούδα (Ματθαῖος κοτ'. 14-16). Τὸν συνέλαβαν καί τὸν ὠδήγησαν σάν νά ἦταν κακοῦργος μπροστὰ στόν Πιλάτο (Ματθαῖος κοτ'. 47-56, Ἰωάννης ιη'. 28-40) Καταδικάσθηκε σὲ θάνατο. Μαστιγώθηκε. Τὸν περιέπαιζαν. Τοῦ φόρεσαν ἓνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια (Ἰωάννης ιθ'. 1-16, Μάρκος ιε'. 16-20). Τὸν κρέμασαν πάνω στόν σταυρό. Τὸν κάρφωσαν μέ καρφία στὰ χέρια καί στὰ πόδια (Λουκᾶς κγ'. 26-33). Τὸν πότισαν μέ χολὴ ἀνακατωμένη μέ ξύδι (Ματθαῖος κζ'. 27-56). Καί Αὐτός, ὄχι μόνον τὰ ὑπέφερε ὅλα τοῦτα χωρὶς νά παραπονιέται, ἀλλά προσευχόταν μάλιστα γι' αὐτοὺς πού Τόν σταύρωναν (Λουκᾶς κγ'. 34-49). Πῶς εἶναι δυνατόν λοιπόν νά μή Τὸν ἀγαπήσῃς μέ ὅλη σου τὴν ψυχὴ;

Σκέψου το γιά λίγο. Ὁ Χριστός, πού εἶναι Θεός καί ὁμοῖος στὴ φύσι μέ τὸν Πατέρα καί τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, κατέβηκε στὴ γῆ καί ἔγινε ἀνθρώπος. Καί γιά χάρι δική σου ἀνθρώπε τὰ ἔπαθε ὅλα αὐτά πού εἶπαμε πῶς πάνω, μέ μοναδικό Του σκοπὸ νά σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν θάνατο καί τὴ φθορά καί νά σὲ κἀνῃ υἱὸν τοῦ Θεοῦ καί Θεό κατὰ χάρι, ὁμοῖό Του. Ἄραγε, ἔστω κι ἂν ἡ καρδιά σου εἶναι σκληρότερη ἀπὸ πέτρα καί ψυχρότερη ἀπὸ τὸν πάγο, δέν θά μαλακώσῃ καί δέν θά θερμανθῇ μέ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό, τώρα πού τὰ μαθαίνεις ὅλα αὐτά πού ἔκανε ὁ Θεός γιά σένα; Πάντως ἐγὼ λέω, καί αὐτὴ ὁμολογουμένως εἶναι ἡ ἀλήθεια, ὅτι ἂν πιστεύσῃς αὐτά ἀπὸ τὴν καρδιά σου καί ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς σου, τότε ἀμέσως θά νοιώσῃς μέσα στὴν καρδιά σου καί τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Θεό. (Ἠθικός Λόγος Η').

Ἄγιος Συμεὼν
ὁ Νέος Θεολόγος

ἈΠὸ τὸ
γεροντικό

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ στὴν ΑΥΣΤΗΡΟΤΗΤΑ

Τὸ Μοναστήρι τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου βρισκόταν πάνω σ' ἓνα βουνό, σ' ἓνα τόπο τραχὺ καί ὑψηλό. Λίγο πῶς κάτω περνοῦσε ἓνα ποτάμι καί γύρω του ἡ ἔρημη γῆ μετατρέποταν σὲ εὐφορη. Μεγάλοι φοῖνικες εἶχαν φυτρώσει στίς δύο ὄχθες καί τὰ ζῶα ἔβρισκαν συχνά καταφύγιο ἐκεῖ. Ἐκεῖ ἔρχονταν καί κυνηγοὶ ἀναζητῶντας θηράματα. Μία μέρα ἓνας κυνηγὸς συνάντησε στό μέρος ἐκεῖνο τὸν "πατριάρχη τῆς ἐρήμου" Μέγα Ἀντώνιο (251-356) ν' ἀστετεύεται μέ τούς ὑποτακτικούς του καί σκανδαλίσθηκε.

Ὁ Ὅσιος θέλησε τότε νά τόν διδάξῃ ὅτι, μερικές φορές, ἡ διάκρισις ἐπιβάλλει κάποια συγκατάβασι στὴν πολλὴ αὐστηρότητα. Τοῦ εἶπε λοιπόν:

- Τέντωσε τό τόξο σου.

Ὁ κυνηγὸς βιάστηκε νά ὑπακούσῃ στὴν ἐντολή του.

Ὁ Μέγας Ἀντώνιος δέν ἀρκεσθηκε σ' αὐτό καί τοῦ εἶπε πάλι:

- Τέντωσέ το περισσότερο.

Ὁ κυνηγὸς τό τέντωσε πράγματι περισσότερο, ἀλλά καί πάλι ὁ Ὅσιος δέν ἔμεινε εὐχαριστημένος.

- Τέντωσέ το ἀκόμα πῶς πολύ, τοῦ εἶπε.

Τότε ὁ κυνηγὸς ἄρχισε νά διαμαρτύρεται.

- Μά ἂν τό τεντώσω περισσότερο, θά σπάσῃ, εἶπε μέ ἀγανάκτησι.

Τό ἴδιο θά συμβῇ καί μέ τούς ἀδελφούς, ἀποκρίθηκε χαμογελώντας ὁ Μέγας Ἀντώνιος, εἰάν ἀγωνίζονται συνεχῶς σκληρά, χωρὶς καμμιά ἀνάπαυσι καί ἀναψυχή. ✠

‘Η Προφητεία ‘Επαληθεύεται

Στά βορειότερα μέρη τῶν Καρυῶν βρίσκουμε τό Χιλιανδαρινό Κελλί “Μεταμόρφωσης τοῦ Σωτήρος”, πού λέγεται “Πατερίτσα”, καί, λίγο δυτικά τοῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, βρίσκουμε τό παλιό Κονάκι τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Χιλιανδαρίου, πού λέγεται “Τυπικαριό”. Τά ὀνόματα “Πατερίτσα” καί “Τυπικαριό” ἔχουν σχέση με τήν προσέλευσι τῶν θαυματουργικῶν εἰκόνων τῆς Παναγίας “Γαλακτοτροφούσης” καί Παναγίας τῆς “Τριχερούσης”.

Ὁ Ἅγιος Σάββας, ὁ ἡγιασμένος στήν Παλαιστίνη, λίγο πρίν κοιμηθῆ τόν αἰώνιο καί μακάριο ὕπνο, εἶπε προφητικά στούς ὑποτακτικούς του: “Μετά ἀπό πολλά χρόνια θά ἐπισκεφθῆ τήν Λαύρα μας ἕνας ἁγιορείτης Μοναχός, πού θά εἶναι βασιλόπουλο τῆς Σερβίας καί θά φέρῃ τό ὄνομά μου, Σάββας. Σ’ αὐτόν νά δώσετε τήν ἁγία εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Γαλακτοτροφούσης. Σημεῖο δέ, γιά νά τόν γνωρίσετε, θά εἶναι πώς, ὅταν αὐτός θά προσκυνή τόν τάφο μου, θά πέσῃ πάνω του ἡ Πατερίτσα μου. Νά τοῦ δοθῆ κι αὐτή, γιατί εἶναι ἄξιος νά ποιμάνῃ χριστιανικό λαό”.

Ὁ ἱερός μελωδός καί ὑποτακτικός τοῦ Ἁγίου Σάββα, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ἀκούγοντας τά λόγια τοῦ Γέροντά του, παρεκάλεσε κι αὐτός τοὺς Πατέρες τῆς Λαύρας, νά δοθῆ, μετά τόν θάνατό του, στό ἴδιο πρόσωπο καί ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας, πού εἶχε θεραπεύσει τό κομμένο του χέρι καί γιά τήν ὁποία, σέ ἐνδειξί εὐγνωμοσύνης, εἶχε φτιάξει ἕναν ἀργυροεπίχρσο ἐπενδύτη μέ τρίτο χέρι καί γι’ αὐτό λέγεται “Τριχερούσα”.

Στό τέλος τοῦ 11ου αἰῶνα ἔφθασε στό Ἅγιον Ὄρος τό παιδί τοῦ Μεγάλου Ζουπάνου τῆς Σερβίας Στεφάνου Νεεμάνια, πού τό ἔλεγαν Ράσκο. Ἐπειδή ἦταν νέος καί δέν τόν δέχονταν τά ἄλλα Μοναστήρια, πῆγε καί κοινοβίασε στή Μονή τοῦ “Θεσσαλονικέως”, αὐτή πού σήμερα λέγεται “Παλιομονάστηρο”. Ἐκεῖ ἔγινε Μοναχός καί ὠνομάσθη Σάββας. Ἀργότερα, γιά περισσότερη ἡσυχία, ἔφυγε καί πήρε τό ἡσυχαστικό Κελλί “Μεταμόρφωσης” στίς Καρυές. Κάποτε ὁ Πατήρ Σάββας

πῆγε νά προσκυνήσῃ τοὺς Ἁγίους Τόπους στά Ἱεροσόλυμα, καί ἐπισκέφθη τήν Λαύρα τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου. Ἐκεῖ, σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ τελευταίου -πού εἶχε δοθῆ 6 καί πλέον αἰῶνες νωρίτερα- τοῦ ἐπιδόθηκαν οἱ δύο εἰκόνες τῆς Παναγίας καί ἡ Πατερίτσα τοῦ Ὁσίου Σάββα, διότι τήν ὥρα πού προσκυνοῦσε ἔπεσε πάνω του ἡ Πατερίτσα, ὅπως εἶχε προβλέψει ὁ Ἅγιος. Τά ἱερά αὐτά δῶρα ὁ Σέρβος Μοναχός, γυρίζοντας ἀπό τοὺς Ἁγίους Τόπους, τά ἐναπέθεσε στό Κελλί τῆς Μεταμορφώσεως στίς Καρυές, ὅπου ἔμενε.

Μετά ἀπό μερικά χρόνια πῆγε στό Ἅγιον Ὄρος καί ὁ πατέρας του, Στέφανος Νεεμάνια, πού ἔγινε κι αὐτός Μοναχός καί ὠνομάσθη Σιμεών. Ὁ αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου Ἰσαάκιος Β’ τοὺς δώρησε μέ χρυσόβουλο τήν ἐρειπωμένη μεγάλη Μονή τῶν “Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου” κι ἐκεῖνοι τήν ἔκτισαν ξανά πιό μεγαλοπρεπῆ καί τήν ὠνόμασαν “Χιλιανδαρίου”. Στή συνέχεια τήν πλούτισαν μέ πολλά κτήματα καί μετόχια στή Σερβία καί ἀγόρασαν πολλά Κελλιά καί ἡσυχαστήρια στίς Καρυές. Μεταξύ αὐτῶν καί τό Κελλί τῆς Μεταμορφώσεως, τό Κονάκι πού ἔμενε ὁ ἀντιπρόσωπός τους στήν Ἱερά Κοινότητα, αὐτό πού σήμερα λέγεται “Τυπικαριό”, καί πολλά ἄλλα. Στό “Τυπικαριό” ἄφησαν τίς δύο εἰκόνες τῆς Παναγίας, τήν “Γαλακτοτροφούσα” τοῦ Ἁγίου Σάββα καί τήν “Τριχερούσα” τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Τό “Τυπικαριό” ὠνομάσθηκε ἔτσι, γιατί στό Κελλί αὐτό, ἀντί γιά ἄλλη Ἀκολουθία, ἀναγιγνώσκεται κάθε ἡμέρα ὁλόκληρο τό Ψαλτήρι καί τελεῖται Θεία Λειτουργία. Στό δέ Κελλί τῆς Μεταμορφώσεως ἄφησαν τήν Πατερίτσα τοῦ Ἁγίου Σάββα, γι’ αὐτό καί τό πλοῦσιο αὐτό Κελλί πήρε τό ὄνομα “Πατερίτσα”.

Ὁ Σέρβος Μοναχός Ἅγιος Σάββας, σύμφωνα μέ τήν προφητεία τοῦ ἡγιασμένου Σάββα, ἔγινε Ἀρχιεπίσκοπος Ἰππεκίου καί ἐποίμανε τό Χριστεπώνυμο πλήρωμα τῆς Σερβίας. Ἀνεκηρύχθη δέ καί τιμᾶται ὡς Ἅγιος, ὅπως καί ὁ πατέρας του Ὁσιος Σιμεών. ✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Μοναχός Σίμων - Κωνσταντῖνος Μπούκας

Ἑπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 17.6 Ε. κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Ταχ. Γραφεῖο ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός ἄδειας 4 9 3 9

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ